

CUP de porta

O «CUP de colze», com us agradi més. Això és el que em sembla que han donat els representants de la CUP a la coalició Junts pel Sí al Parlament de Catalunya la setmana passada. No acostumo a escriure ni opinar mai sobre afers estrictament de política de partit, perquè no en conec exactament les dinàmiques internes i, com en totes les coses de la vida en què participa molta gent amb interessos i plantejaments diversos, tot plegat acaba sent un orgue de gats, que acaba amb una imposició dels criteris per part de nucli dirigent. Aquesta vegada, però, crec que em toca manifestar, com tanta altra gent que ja ho està fent, un cert astorament i neguit davant del trist panorama viscut d'enrocament entorn de la figura del candidat i actual president en funcions, Artur Mas.

Observo que el caràcter assembleari de la CUP és, ara mateix, més una nosa que altra cosa, ja que no facilita un debat i una resolució prou àgils, a banda que hi ha molts votants seus (no cupaires «strictu sensu»), que no estan tampoc d'acord amb la manera com s'estan portant les lògiques negociacions entorn bàsicament d'una persona. Diuen que no importa el «qui», però estan realment obsessionats precisament en el «qui»! Per tant, no puc ni vull ara donar consells i estripar les cartes davant d'una classe política que no troba la manera d'avançar. És evident que hi ha diverses maneres d'enfocar el tema, però la força dels vots de cada formació i de les dues en conjunt hauria de tallar de soca-rel una discussió sobretot estètica i ideològica. A més a més, quedo perplex de veure com un escenari que s'havia d'haver contemplat prèviament, no tenia diverses sortides pactades si tothom tenia clar l'objectiu final d'anar cap a la proclamació de la República Catalana. Ja entenc que les dinàmiques polítiques són diferents de les empresarials, però Déu n'hi do la manca de cintura! També m'angunieja enormement la gent que és massa estricta en els seus principis, perquè hi acabes xocant sempre, ja que estan tenallats, religiosament, pels seus principis, siguin equivocats o no.

Ara bé, i sense entrar ara en la discussió de si calen o són convenientes i arriscades noves eleccions per desembussar la situació, una cosa queda clara: mentre estem aquí tibant de la corda, cap a una o altra banda, els poders de l'estat van prenent posicions. S'endevina un empat infinit que només molta determinació en un moment donat permetrà capgirar la situació. Per això dedicar-nos ara a definir amb detall el nou estat és perdre temps i energies. I, per acabar de complicar el panorama, l'estat de pànic que han provocat els darrers atemptats a París fan pensar que aquí s'aprofitarà qualsevol excusa per ocupar policialment i militarment els carrers. I aleshores tot quedarà, encara que sigui temporalment, aturat.

El factor sorpresa ja fa temps que l'hem perdut i s'imposa que el Parlament sigui un lloc de debat obert, no que cadascú hi vagi amb el vot prefixat i no s'acabi decidint res dins l'hemicicle.